మంత్రి కూతురు

మిస్ కె. మధుబాల

రాజారామ్ భోజనం చేశాడు. తన కోటు జేబు తడిమి చూసుకున్నాడు. జేబు ఖాళీగా వుంది. అక్కడ వుండవలసిన 26 రూపాయిలు లేవు!

"సాధనా!" పిల్చాడతను.

అతడి భార్య సాధన గబగబా వచ్చింది.

"నా జేబులో 26 రూపాయిలు వుండాలి. నువ్వు తీశావా?" అడిగాడతను.

"నేను తియ్యలేదు" అందామె.

"అయితే ఆ డబ్బు ఏమైంది?" అర్చాడతను.

కోటు జేబుల్లో ఆమె వెతికింది. జేబుల్లో డబ్బులేదు.

కమ్యూనిటీ హాలు ఎదురుగా అతడు హాట్ టీ అమ్మితే ఆ డబ్బు అతడి కొచ్చింది. ఆ డబ్బు పోతే మర్నాడు అతడు టీ అమ్మలేడు!

డబ్బుపెట్టి పాలపాకెట్లు కొనాలి. రేపు ఎలా తన వ్యాపారం నడపడం?

రాజారామ్ ఆలోచిస్తూ తన అరడజన్ పిల్లలవైపు చూశాడు. ముగ్గురు కొడుకులు, ముగ్గురు కూతుళ్ళు. వాళ్ళలో యెవరో తీయకపోతే ఆ డబ్బు తన జేబులోంచి మాయం కాదు! ఎవరు తీశారు?

అతడు ఉగ్రుడయ్యాడు. పిల్లలవైపు కోపంగా చూశాడు.

"నా కోటు జేబులోని డబ్బు మీ రెవరేనా తీస్తే, వెంటనే ఒప్పుకొని యిచ్చేయండి" అరిచాడతను.

"నేను తీయలేదు" అన్నాడు పెద్దకొడుకు.

"నాకేమీ తెలియదు" అన్నాడు రెండోవాడు.

"మీ కోటు దగ్గరకు నే వెళ్ళలేదు" అన్నాడు మూడోవాడు.

"మేం మీ కోటును ముట్టుకోలేదు" అన్నారు ముగ్గురు ఆడపిల్లలూ.

తన రెండో కొడుకు రంజన్ మీద అతడి చూపు నిల్చింది. రంజన్ వయస్సు పదిహేను సంవత్సరాలుంటుంది. ఇంతకుముందు అతడు తండ్రి జేబులోంచి చిల్లర తీసుకున్నాడు.

"ఒరే వెధవ నిజం చెప్పు!" అరిచాడు తండ్రి.

రంజన్ ఏడ్వడం మొదలెట్టాడు. తన నిక్కర్ జేబులోంచి యిరవై రూ.పాయిలుతీసి బయట పడేశాడు.

"ఇంకా వుండాలి లాగు!" అన్నాడు తండ్రి.

"ఆరు రూపాయిలు ఖర్చయిపోయింది. నేనూ నా ఫ్రెండ్సూ లడ్డులు, వడలు తినేశాం" అన్నాడు రంజన్.

కొడుకువంక కోపంగా చూశాడు తండ్రి. రెండు చంపలనూ వాయించాడు.

"అయిందేదో అయింది. వాడిని చంపేయకండి" అంది సాధన.

"ఇటువంటి యింటి దొంగ చావాలి" అన్నాడు రాజారామ్.

రంజన్ తండ్రి దెబ్బలకు ఏడుస్తూ వెనక్కు జరుగుతున్నాడు.

"ఈ వెధవకు మూడు రోజులు తిండి పెట్టకు!" అర్చాడు రాజారామ్.

"తెలియక పిల్లలు మీ జేబుల్లోని డబ్బు తీసుకుంటూనే వుంటారు. ఆ మాత్రం దానికి వాడిని అంతగా కొట్టాలా?" అంది తల్లి బాధతో.

రాజారామ్ మాట్లాడకుండా పక్కనున్న తన గదికి వెళ్ళిపోయాడు. చాపమీద పడుకున్నాడు. ఎవరి చెయ్యో అతడిమీద పడింది. పక్కకు తిరిగి చూశాడు.

తన భార్య సాధన చాపమీద కూర్చుని వుంది!

"చూడండి! ఒకప్పుడు మీరు పెద్ద బ్రతుకు బతికారు. పెద్ద ఉద్యోగం చేసేవారు. నెలకు మూడువేలు ఆర్జించేవారు. ఆ ఉద్యోగం పోయింది. దిక్కులేక యీనాడు టీ అమ్ముకుని బ్రతుకుతున్నాం" అందామె కన్నీళ్ళతో.

"కీడలు బళ్ళవుతాయి!" అన్నాడతను.

"పేదరికం దాపరించాక మీలో కోపం ఎక్కువయిపోయింది. ప్రతి చిన్న నేరానికీ పిల్లలను కొడుతున్నారు!"

"దొంగతనం నాకు నచ్చదు! అది నచ్చకే నేను టీ అమ్ముకు జీవిస్తున్నాను."

"మెల్లిగా చెప్తే వాడు తెలుసుకుంటాడు. అలా కొడితే మొండివాడై పోతాడు."

"వాడెలా పోతే నాకేం?" అన్నాడతను విసుగ్గా.

ఆమె అతడి చెయ్యి నిమిరింది.

"చిన్నతనంలో వాడు మీరు కొన్న గ్లాసును పగల గొట్టాడు. అప్పుడు మీరు ఏమన్నారో గుర్తుందా?" అడిగిందామె.

"బాగా జ్ఞాపకం వుంది. అప్పుడు చేతులో బాగా డబ్బుంది. మరో గ్లాసు కొనగలను. అందువలన వాడిని తిట్టొద్దన్నాను. ఈనాడు పరిస్థితులు వేరు. ఇప్పటి పరిస్థితులనుబట్టి మనం ప్రవర్తిస్తాం" అన్నాడతను.

క్షణకాలం వాళ్ళు నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయారు. అతడు ఒక ఎలక్ట్రికల్ కంపెనీకి మేనేజర్‌గా వుండేవాడు.

కారులో తిరిగేవాడు. అతడికి గుర్రప్పందాలంటే మహాపిచ్చి. కంపెనీ డబ్బును యాభై వేలు పైగా అతడు వాడేశాడు. దానితో అతడు కష్టాల పాలయ్యాడు.

కంపెనీ యజమాని అతడిని పోలీసులకు అప్పగిస్తానన్నాడు. అలా కాకుండా వుండాలంటే కంపెనీ డబ్బును వాపసు చేయమన్నాడు. రాజారామ్ ఉద్యోగం వదిలేశాడు. గ్రేట్యూటీ, ప్రావిడెంట్ ఫండ్ మొత్తం నలభై వేలు వచ్చింది. అదంతా కంపెనీకిచ్చేశాడు. భార్య నగలూ, యింట్లోని వస్తువులూ అమ్మేసి మరో పదివేలు చెల్లించి తన గౌరవాన్ని కాపాడుకున్నాడు.

అటుపైన అతడికెక్కడ ఉద్యోగం దొరకలేదు. మూడు నెలలపాటు యింట్లో తింటూ కూర్చున్నాడు. వున్నవన్నీ ఎగిరిపోయాయి!

అప్పుడు టీ అమ్మకం ప్రారంభించాడు, మరేం గత్యంతరంలేక. పిల్లల చదువులు దెబ్బతిన్నాయి. ఫీజులు కట్టలేక, పుస్తకాలు కొనలేక పిల్లలు చదువులకు స్వస్తి

చెప్పకలసి వచ్చింది.

ఆనాటి రాత్రి అందరూ తిన్నారు, రంజన్ తప్ప. వాళ్ళు తినేటప్పుడు రంజన్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. రోడ్డు వారగా వున్న రాయి మీద రామ్ కూర్చుని వున్నాడు. అతడి పక్కకు చేరాడు రంజన్. రామ్ వయస్సు పదమూడుంటుంది.

"ఒరేయ్, రామ్, తిండి తిన్నావా?" రంజన్ అడిగాడు.

"నాన్న తాగొచ్చాడు. అమ్మ ఏమీ వండలేదు. వాళ్ళిద్దరూ ఏదో తగువులాడుకుంటున్నారు. నాన్న నన్ను కొన్నడని భయపడి యిలా వచ్చేశాను."

"ఆకలిగా వుందా?" అడిగాడు రంజన్.

"పేగులు అరుస్తున్నాయి."

"అయితే పద."

"నీ దగ్గర డబ్బుందా?"

"పద చెప్తాను."

కొంచెం దూరం నడిచి యిద్దరూ లక్ష్మీ హోటల్లోకి వెళ్ళారు. గులాబ్ జాములు తిన్నారు. మసాలా దోసెలు భుజించారు. పూరీలు, కూర నవిలేశారు. కాఫీ తాగారు. బిల్లు 4-50 అయింది. గ్లాసులో వున్న నీళ్ళు రంజన్ తాగేసి రామ్‌వైపు చూశాడు.

"నా జేబులో ఖాళీ పర్సు వుంది. బిల్ చెల్లించడానికి నేను పర్సు పైకి తీస్తాను. నా పర్సు లాక్కొని నువ్వు బయటకు పారిపో. నిన్ను పట్టుకోడానికి నేను పరుగెడ్తాను. అలా యిద్దరం పారిపోదాం" అన్నాడు రంజన్.

"గొప్ప ఐడియారా!" అన్నాడు రామ్.

రంజన్ కౌంటర్ వెనుక కూర్చున్న హోటల్ యజమాని ముందుకు నడిచి పర్స్ పైకి తీశాడు. వెనుకనున్న రామ్ ఆ పర్సు లాక్కుని బయటకు పారిపోయాడు.

"దొంగ రాస్కెల్! వుండండి సార్ యిప్పుడే తిరిగొచ్చి డబ్బిస్తాను" అని రంజన్ బయటకు పరుగెత్తాడు.

తన ముందు పడేసిన బిల్ పట్టుకొని హోటల్ యజమాని అతడి రాకకోసం యెదురుచూస్తున్నాడు. చివరకి విసుగెత్తి "రత్నం!" అని పిల్చాడు.

"సార్" అన్నాడు రత్నం.

"బిల్లు చెల్లించకుండా ఒకడు బయటకు పారిపోయాడు. పరుగెత్తికెళ్ళి చూడు!" అర్చాడు హోటల్ యజమాని.

రత్నం బయటకు వెళ్ళాడు. అతడు రోడ్డు కిరువైపులా చూశాడు. పరుగెడ్తూన్న ఏ మనిషీ కనబడలేదు. రత్నం లోపలకు నడిచాడు.

"ఎవ్వరూ లేరు సార్" అన్నాడు రత్నం.

మరో వ్యక్తిని తన సీటులో కూర్చోమని హోటల్ యజమాని రోడ్డంతా నడిచి వెతికాడు. కాని ఎక్కడా వాడు కనపడలేదు. వాడిని తిట్టుకుంటూ హోటల్ కి చేరుకున్నాడు యజమాని.

"పర్సు కొట్టేసినవాడూ, అతడూ కలిసి అలా నన్ను మోసం చేశారు. డర్టీ రోగ్స్!" అన్నాడు హోటల్ యజమాని తన సీట్లో కూర్చున్న మనిషితో.

2

రంజన్ యింటికి చేరుకున్నాడు. ముందు తలుపుమీద తట్టాడు. అతడి తల్లి తలుపు తెర్చింది.

"ఎక్కడకి పోయావురా?" అందామె.

"ఇంట్లో వుంటే నాకొచ్చేవి దెబ్బలేగా! అందుకని

అలా తిరిగివచ్చానమ్మా!" అన్నాడతను.

"మీ నాన్న పడుకున్నారు. వంట గదిలోకి పద. నీకోసం భోజనం వుంచాను" అందామె.

"ఆకలిగా లేదు."

"ఎక్కడేనా తిన్నావా?"

అతడు జవాబివ్వలేదు.

"చెప్పరా!"

"హోటల్లో తిన్నాను."

"డబ్బు ఎలా వచ్చింది?"

"డబ్బివ్వలేదు. హోటల్ వాడి ముఖాన్నే బిల్ పడేసి పారిపోయాను. ఎవ్వరూ నన్ను పట్టుకోలేదు."

"అలా ఎంతకాలం సాగుతుంది? ఎప్పుడో ఒకనాడు పట్టుబడ్తావు!"

"అప్పుడు చూద్దాం."

"చూడు, రంజన్! మీ నాన్నగారు యిప్పుడు చితికి పోయినా ఒకప్పుడు గొప్పగా బ్రతికారు. నిన్ను పోలీసులు అరస్టు చేస్తే ఆయనా, నేనూ తలలు దించుకోవాలి" అందామె.

"ఒకప్పుడు మనం ఎలా వున్నా యీనాటి మన స్థితి చండాలంగా వుందమ్మా. కట్టుకోడానికి గుడ్డల్లేవు, తినడానికి తిండిలేదు. మన పరిస్థితి బాగుపడ్తుందనే నమ్మకం లేదు నాకు."

"పిల్లలు పెద్దాళ్ళయితే మీరూ గడిస్తారు. మనస్థితి బాగుపడ్తుంది. ఆ దేవుడు మనల్ని వృద్ధిలోకి తీసుకొస్తాడు" అందామె.

"మాకు మంచి చదువులూ, డిగ్రీలూ లేవమ్మా. మాకెవ్వరూ ఉద్యోగాలు యివ్వరు. పెద్దవాడైన అన్నయ్య

ఏం చేస్తున్నాడు? నువ్వు తయారుచేసిన టీని రోడ్డు వారగా నాన్న నడిపే కొట్టుకు పట్టుకెళుతున్నాడు. అక్కడ కూర్చుని టీ తాగిన వాళ్ళ గ్లాసులు కడగడంలో నాన్నకు సహాయపడుతున్నాడు."

"ఎవరో ఒకరు గ్లాసులు కడగాలిగా?"

"మాలో ఎవరో ఒకరు ధైర్యంగా తెగించి ముందుకు పోతేగాని మన కుటుంబం నిలవదు" అన్నాడు రంజన్.

"నీ దొంగతనాలు కుటుంబాన్ని నిలబెట్టలేవు. నిన్నే కూలదోస్తాయి! ఇటుపైన అటువంటి పనులు చెయ్యకు!"

అతడు జవాబివ్వలేదు. పైకి చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"అమ్మా, నాకు నిద్ర వస్తోంది."

"హాల్లో పడుకో" అందామె.

గచ్చు నేలమీద పిల్లలందరూ పడుకొని వున్నారు. వాళ్ళ పక్కనే పడుకొన్నాడు రంజన్.

ఆమె తలుపు మూసింది. మెల్లిగా తన భర్త వున్న పడగ్గదిలోకి వెళ్ళింది.

"ఆ వెధవకు తిండి పెట్టొద్దన్నాను. గుర్తుందా?"

"నేను పెట్టలేదండీ" అని ఆమె అతడి పక్కనే వాలిపోయింది.

రాజారామ్ ఆప్యాయంగా ఆమె మీద చెయ్యి వేశాడు.

3

మధ్య వయసులో వున్న ఆమె ఒంటరిగా రోడ్డుమ్మట నడుస్తోంది. సోడియమ్‌వాపరు లైట్లు ప్రకాశవంతంగా వెలుగుతున్నాయి. చల్లగా వున్న రాత్రి సమయంలో అనేకమంది రోడ్డుమ్మట విహరిస్తున్నారు.

కొంచెం దూరంలో వెనకనే రంజన్ నడుస్తూ, ఆమె

వైపు చూస్తున్నాడు. ఆమె మెళ్లో ఎన్నో నగలున్నాయి. బాగా మెరుస్తున్నాయి. అతడి చూపు వాటిమీదే వుంది. మంచి అవకాశం కోసం వేచివున్నాడతను.

ఎడంవైపు రోడ్డుకు ఆమె తిరిగింది. ఆ రోడ్డుమీద ఎవ్వరూ లేరు. అతడు వేగంగా వెళ్లాడు. ఆమె మెళ్లోని గొలుసును లాగాడు. కాని ఆమె అడ్డుపడింది. ఆమె చెంపమీద బలంగా కొట్టాడు. ఆమె కిందపడింది. ఆమె మెళ్ళోని ఒక గొలుసును లాక్కుని వెనక్కు తిరిగి పారి పోయాడు, మరో రోడ్డమ్మట.

"దొంగ! దొంగ! వాడిని ఆపండి! నా గొలుసు!" ఆమె గట్టిగా అర్చింది లేచి నిలబడి.

పొట్టిగా లావుగా వున్న ఆమె అతడి వెనక పరుగెత్త లేకపోయింది. ఆమె అరుపులు ప్రజలు వినేసరికి రంజన్ చాలా దూరం పారిపోయాడు.

ఆ పరిసరాల్లో వుండే గోపీ మాత్రం అతడి వెనక పరుగెత్తకలాడు. గోపీ దగ్గరకు వచ్చేస్తున్నాడు. ప్రహారీ గోడ ఎక్కి రంజన్ ఒక ఫ్యాక్టరీ కాంపౌండులోకి దూకాడు. ఫ్యాక్టరీ కాంపౌండులో ఎవ్వరూ లేరు. రంజన్ అందుకు సంతోషించాడు. అదే గోడ దూకి గోపీ అతడి పక్కకు చేరుకున్నాడు.

"ఒరేయ్, ఏదా గొలుసు?" అడిగాడు గోపీ.

గోపీ యిరవై ఏళ్ళ యువకుడు. అతడివంక రంజన్ నవ్వుతూ చూశాడు.

"నువ్వు నాలాగే వున్నావు. రేపు హనుమంతుడి గుడి దగ్గర నన్ను కల్సుకో, పదింటికి, పొద్దుట" అన్నాడు రంజన్.

"ఎందుకు?"

"నీ వాటా నీకిస్తాను. ఇప్పుడు గోడదూకి అటువైపు దిగు. నేనిక్కడ లేనని అరువు!" అన్నాడు రంజన్.

గోపీ రోడ్డుమీదకు దూకాడు. అక్కడున్న యిద్దరు ముగ్గురు అతడివైపు చూశారు.

"దొంగనాకొడుకు పారిపోయాడు ఎటో!" అన్నాడు గోపీ, మరోవైపుకు పరుగెడ్తూ.

కొంతసేపటి వరకూ రంజన్ ఆ ఫ్యాక్టరీ కాంపౌండులో ఒక చెట్టుకింద కూర్చున్నాడు. రెండుగంటలు గడిచాక అతడు గోడపైకెక్కాడు. రోడ్డుమీద జన సంచారం లేదు. కిందకు దూకి రోడ్డమ్మట వేగంగా నడిచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆనాడు అతడు యింటికి చేరుకునేసరికి పన్నెండు కావస్తోంది. యథాప్రకారం తలుపును తల్లి తెర్చింది.

"ఎక్కడకి పోయావురా?" అందామె.

"ఫ్రెండుతో కలిసి బీచ్ కెళ్ళాను. బస్సులో రావడానికి డబ్బులేక నడిచి వచ్చాం. అందుకే యింత లేటైంది" అన్నాడతను.

"రా, అన్నం పెడ్తాను" అందామె.

"ఇవాళ చాలా ఆకలిగా వుంది" అన్నాడతను.

"కాని తినడానికి ఎక్కువగా అన్నం లేదురా. మీ నాన్నగారి ఫ్రెండు వచ్చారు. ఆయన ఇక్కడే భోజనం చేశారు" అందామె.

"తిండిలేక మనం చస్తూంటే మనకో అతిథా!" అన్నాడు రంజన్.

"ఆయన పోతానంటే మీ నాన్నగారే వదల్లేదు. ఆయన తినవలసి వచ్చింది."

"ఇంత పేదరికంలోకి దిగజారినా నాన్నకింకా బుద్ధి

రాలేదు!" అన్నాడతను.

అతడివంక ఆమె కోపంగా చూసింది.

"ఒరేయ్, తండ్రిని గురించి అలా అనకూడదు. కావాలంటే నన్ను తిట్టు! ఆయన్ని ఏమీ అనకు! ఒకప్పుడు పెద్ద హోదాలో వుండే ఆయన యీనాడు చాతలేక మన కోసం కుక్కలా బ్రతుకుతున్నారు" అందామె కన్నీళ్ళతో.

తల్లివంక సూటిగా చూశాడతను. ఆమె కన్నీళ్ళను తుడిచాడు.

"అమ్మా, యిటుపైన యెప్పుడూ నాన్న గురించి అలా అనను. తెలియక అలా అన్నాను. నన్ను మన్నించు" అన్నాడు రంజన్.

ఒక కంచంలో తిండిపెట్టి ఆమె అతడికిచ్చింది. వున్నది కాస్తా తినేశాడతను. బాగా నీళ్ళు తాగి పడుకున్నాడు. కాని ఆ రాత్రి అతడికి నిద్రపట్టలేదు. నిక్కర్ జేబులో వున్న గొలుసు అతడికి నిద్ర పట్టకుండా చేసింది.

4

తండ్రి పొద్దుటే టీ పట్టుకుని వెళ్ళిపోయాడు. రంజన్ తన తల్లి ముందుకు వెళ్ళాడు.

"అమ్మా, నా ఫ్రెండు తల్లికి నీ సహాయం కావాలి" అన్నాడతను.

"ఎందుకురా?"

"నా ఫ్రెండు తండ్రి అపెండిసైటిస్‌తో బాధ పడుతున్నాడు. వెంటనే ఆపరేషన్ చేయించాలిట. ఇంట్లో డబ్బులేదు. ఆమె గొలుసు యిస్తానంది. అది అమ్మేసి నువ్వామెకు డబ్బు యివ్వాలి" అన్నాడతను.

"ఆమెను యిక్కడకు రమ్మను. మార్వాడీ కొట్టుకు

తీసుకెళ్తాను. ఆమే అమ్మి డబ్బు తీసుకోవచ్చు" అంది తల్లి.

"భర్తను విడిచి ఆమె రాలేదమ్మా. మార్వాడీలు యెక్కువ డబ్బివ్వరుట. నీకేదో కంపెనీ తెలుసుగా, అక్కడ అమ్మమంది".

"శేకర్ జువెలర్స్ కంపెనీ వాళ్ళకా?"

"ఆ కంపెనీకే."

"ఆ కంపెనీ పేరు ఆమెకెలా తెలుసు?"

"మా అమ్మకు పెద్ద కంపెనీ తెలుసని నేనే చేప్పాను. తనకీ సహాయం చేయమని నీతో చెప్పమంది."

"గొలుసు యిమ్మను. వెళ్ళి అమ్ముతాను. తర్వాత నేనేదో తినేశానని ఆమె అనకూడదు."

"ఆమె చాలా మంచిదమ్మా. ఎప్పుడూ అలా అనదు" అన్నాడు రంజన్.

"అయితే గొలుసు పట్టా."

"తర్వాత వెళ్ళి తెస్తాను" అన్నాడతను.

అతడు బయటకు కదిలాడు. గంట తర్వాత తిరిగి యింటికొచ్చాడు. రహస్యంగా కాగితంలో చుట్టిన గొలుసును ఆమెకిచ్చాడు.

మూడు పేట్ల చంద్రహారం! చాలా విలువైనది. అదమ్మితే కనీసం 14 వేలుపైన రావచ్చు. ఆమె చంద్రహారంవైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఇది చాలా ఖరీదైనదిరా! ఆమె నాకూడా రావడం మంచిది" అందామె.

"అంతా చెప్పానుగా, మళ్లా మొదటికొస్తున్నావు. అమ్మేసి నాకు డబ్బిస్తే నేనామెకు ఇచ్చేస్తాను" అన్నాడతను.

"అంత డబ్బు నువ్వెక్కడి నుంచి తెచ్చినా పారేసే! నిన్ను మోసం చేసి ఎవరైనా లాక్కుపోతే!" అందామె.

"నేను చిన్నవాడిని కానమ్మా. నా వయసు పద్దెనిమిది దాటింది."

"సినిమా హీరోలా మాట్లాడుతున్నావు!"

ఆమెవైపు అతడు సూటిగా చూశాడు.

"అమ్మా, నేను బాగా చదువుకొని వుండకపోవచ్చు, కాని ఒకటి నీకు చెప్తున్నాను. మన కుటుంబం నా మూలంగానే బాగుపడుతుంది. ఏదో చేసి నేను పెద్ద పెట్టున డబ్బు గడిస్తాను. కొడ్డువారగా కూర్చుని నాన్నతో అమ్మవలసిన ఖర్మ లేకుండా చేస్తాను."

"నీ మాటలు ఫలించాలని దేవుడిని ప్రార్థిస్తున్నాను" అందామె.

ఏదో పనుందని చెప్పి రంజన్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె రంజన్ గురించే ఆలోచిస్తోంది.

చిన్నతనంలో రంజన్ అంటే అతడి తండ్రికి ఎంతో ప్రేమ. అతడు పుట్టాక తండ్రికి మేనేజర్‌గా ప్రమోషన్ వచ్చింది. ఇంటికి కారొచ్చింది. కార్లో కూర్చోబెట్టి తండ్రి అతడిని అన్నిచోట్లకూ తిప్పేవాడు. ఏం కావాలన్నా కొని యిచ్చేసేవాడు. వాడిని యెవరైనా ఏడిపిస్తే తండ్రి తిట్టేవాడు. అల్లారు ముద్దుగా పెరిగాడు రంజన్! పన్నెండేళ్ళదాకా జీవితం అలాగే సాగింది. తర్వాత పేకముక్కల మేడలా అంతా కూలిపోయింది.

మళ్ళా రంజన్ మూలంగా వాళ్ళ వంశం బాగుపడుతుందేమో! ఆమె కళ్ళలో ఆశ రగుల్కుంది!

పది ప్రాంతంలో రంజన్ హనుమంతుడి గుడి దగ్గరకు

చేరుకున్నాడు. అక్కడ గోపీ తనకోసం తారట్లాడుతున్నాడు.

"నా వాటా తెచ్చావా?" అడిగాడు గోపీ.

"పోలీసులు మనకోసం వెతుకుతున్నారు. కొన్ని రోజులు దాకా ఆ గొలుసు అమ్మలేను. అమ్మగానే నీ వాటా యిస్తాను."

"పోలీసులు నీకోసం వెతకొచ్చు. నాకోసం కాదు" అన్నాడు గోపీ.

"ఒరేయ్ పిచ్చోడా! దొంగిలించిన వస్తువులో వాటా కోచ్చేవాడు దొంగ కాడా?"

"నువ్వు ఏదో యిస్తానంటే నిన్ను పోనిచ్చాను. నేను దొంగను కాను. నీ యిల్లు యెక్కడుందో కనిపెట్టాను. తెల్చకుంటే నీ గురించి పోలీసులకు చెప్పగలను" అన్నాడు గోపీ.

"అలా చెయ్యకు. మనం కలిసి యెంతో చెయ్యాలి" అన్నాడు రంజన్.

వంతెన గోడమీద కూర్చుని యిద్దరూ సిగరెట్లు వెలిగించారు. విల్స్‌ఫిల్టర్!

"నేను నీతో కలవను. నేను దొంగను కాను. నా గర్ల్ ఫ్రెండ్ పుట్టినరోజు రేపు. ఆమెకు చీర కొని యివ్వాలి."

"నీ గర్ల్ ఫ్రెండ్ ఎవరు?"

"అదే, మల్లిక. సాయంత్రం యిక్కడ పువ్వులు అమ్ముతుంది. ఇక్కడంటే బస్టేండు దగ్గర."

"ఆమెను చూశాను. నీకు ఎంత కావాలి?"

"వంద రూపాయిలిస్తే నిన్ను మర్చిపోతాను."

"మధ్యాహ్నం ఒంటి గంటకి మూర్తిగారి మామిడి తోటలోకి రా. అక్కడిస్తాను రొక్కం" అన్నాడు రంజన్.

"అక్కడ కోతులుంటాయ్. నాకు భయం!"

"కోతులు మన్నేం చేస్తాయి? మనిద్దర్నీ చూసి పారి పోతాయి!"

"వస్తాలే. చెప్పిన ప్రకారం డబ్బు యివ్వకపోతే వూరుకోను. వెంటనే పోలీసుస్టేషన్‌కి నడుస్తాను" భయ పెట్టాడు గోపీ.

ఇద్దరూ విడిపోయారు. రంజన్ తన యింటికి చేరుకున్నాడు. తల్లి యింట్లో లేదు. తమ్ముడు, చెల్లెళ్ళు మాత్రం వున్నారు.

"అమ్మ ఏదీ?"

"ఎక్కడికో వెళ్ళింది. గంటలో వస్తానంది" అంది పెద్ద చెల్లెలు లక్ష్మి.

అతడు నేలమీద పడుకొని ఆలోచించసాగాడు. ఏదో చేసి గోపీకి తను చెల్లించాలి. లేకపోతే అతడు తన పక్కలో బల్లెం అవుతాడు.

5

తల్లి తిరిగి వచ్చింది. ఒక కవర్ను అతడికి అందించింది. అతడు కవర్ను నిక్కర్ జేబులో దాచుకున్నాడు.

"పదిహేను వేలు పైన వచ్చింది. ఆ కవర్లో డబ్బూ, వాళ్ళిచ్చిన చీటీ వున్నాయి. వివరాలన్నీ వున్నాయి. ఆమెకది అలాగే యిచ్చేయి" అంది తల్లి.

"ఆమె చాలా ఆనందిస్తుంది. అమ్మా, యీ విషయం నాన్నకు చెప్పకు. నిన్నూ, నన్నూ తిడ్తాడు" అన్నాడతను.

"చెప్పనులేరా!"

ఆమె వంటగదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

పెద కొడుకు సైకిల్ మీద వచ్చాడు.

"అర్జంటుగా టీ కావాలమ్మా. అంతా అమ్మకైపోయింది" అన్నాడతను.

"చేసిస్తాను" అందామె.

"అలా వెళ్ళివస్తానమ్మా" అని రంజన్ లేచాడు.

"ఎక్కడకిరా? ఊరమ్మట తిరగడం మాని మన కొట్టుకు రావచ్చుగా! అక్కడ గ్లాసులు కడగొచ్చు" అన్నాడు పెద్దకొడుకు రాజా.

"నేను వూరికే తిరగడం లేదురా, బడుధాయ్! వుద్యోగం కోసం చూస్తున్నాను" అని రంజన్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

"వీడు వెధవలా తయారవుతున్నాడమ్మా!" అన్నాడు రాజా తల్లితో.

"విధి గీసిన గీతలనుబట్టి ప్రతి వ్యక్తీ రూపొందుతాడు. మనం ఎంత కొట్టుకు చచ్చినా వాడిని మార్చలేం. అందువలన యెవర్ని గురించీ నేను బెంగెట్టుకోను" అంది మెల్లిగా.

రంజన్ రోడ్డమ్మట నడుస్తున్నాడు. నిక్కర్ జేబులోకి చెయ్యిని పోనిచ్చాడు. కవరు వేళ్ళకు తగిలింది.

తనా డబ్బును యిప్పుడు ఏం చెయ్యాలి? యెక్కడ దాచాలి? ఇంట్లో దాచితే ఎవరేనా చూస్తే ప్రమాదం. నాన్నదాకా ఆ వార్త వెళుతుంది.

ఎవరో ఎదురుగా వస్తున్నారు. అతడా మనిషిని టైము అడిగాడు. పన్నెండు దాటింది. మూర్తిగారి కోటకు తను గోపీని రమ్మన్నాడు.

అతడు ఆ మామిడి తోటవైపు అడుగు వేశాడు. ఇరవై నిమిషాల్లో అక్కడకు చేరుకున్నాడు. ఒక చెట్టు కింద కూర్చున్నాడు. గోపీ యింకా రాలేదు.

అతడు నలువైపులా చూశాడు. ఎక్కడా మనుషులు లేరు. రెండు కోతులు చెట్టు కొమ్మమీద కూర్చున్నాయి.

అతడు కవరు బయటకు లాగాడు. కాగితంమీద ఏవో అంకెలున్నాయి. నోట్లవైపు అతడు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. నోట్ల కట్టలు! వాటిని లెఖ్ఖపెట్టడానికి టైమ్ లేదు. గోపీ ఆ నోట్లను చూడకూడదు. కాగితంమీద రాసివుంది, పదిహేను వేల నూటయిరవైయేడురూపాయిల యాభై పైసలని!

అతను 127-50 తీసి పర్సు జేబులో పడేసుకున్నాడు.

అతడికి చాలా ఆనందంగా వుంది. తనిప్పుడు ధనవంతుడు. కావలసింది కొనుక్కు తినగలడు. యేవేవో ఆలోచనలు అతడి మెదడులో తిరుగుతున్నాయి.

గోపీ మెల్లిగా అక్కడకొచ్చాడు.

"తెచ్చావా?" అడిగాడు.

"అన్నయ్యా కూర్చో" అన్నాడు రంజన్.

"నేను వెళ్లాలి."

"డబ్బుతో వెళ్ళొచ్చులే."

"వాగడం మాని డబ్బియ్యి!"

వంద రూపాయిల నోటును రంజన్ అతడికిచ్చాడు. నోటును జేబులో దాచుకుని అతడు కూర్చున్నాడు.

"గ్రేట్ హెల్ప్ తమ్ముడూ! నిన్ను మళ్ళీ అడగను. నేను వెళ్తాను."

"ఇద్దరం పోదాం" అన్నాడు రంజన్.

"వేర్వేరుగా వెళ్ళడం మంచిది" అని గోపీ వెళ్ళి

పోయాడు.

రంజన్ పడుకుని ఆలోచించసాగాడు. చివరకి ఒక నిశ్చయానికి వచ్చాడు. అతడు లేచి తోటలోంచి బయటకు నడిచాడు.

మెయిన్ రోడ్డు చేరుకున్నాడు. బస్టేండులో నిలబడ్డాడు. బస్సు రాగానే ఎక్కాడు. జార్జిటౌన్ కి టికెట్ కొన్నాడు.

హైకోర్టు కెదురుగా దిగాడు. ఎడంవైపుకు తిరిగి ఒక వీధమ్మట నడవసాగాడు. శ్యామలా లాడ్జి అనే బోర్డు చూసి లోపలకు వెళ్లాడు.

హాల్లో కౌంటరు వెనక వున్న గుమస్తా ముందుకు నడిచాడు.

"గది కావాలి" అన్నాడు.

"రోజుకి పదిరూపాయిలు" అన్నాడతను.

"కీ యివ్వండి."

"ఎన్ని రోజులుంటావు?"

"రెండు రోజులు."

"ఇరవై అడ్వాన్సు యియ్యి."

అతడు యిరవై రూపాయిలు యిచ్చాడు. గుమస్తా యిచ్చిన తాళంచెవి తీసుకుని 7 నంబరు గదిలో ప్రవేశించాడు.

చిన్న గది. అసహ్యంగా వుంది. లోపలకు వెళ్ళి అతడు తలుపు మూసుకున్నాడు. మంచంమీద కూర్చుని, కవర్ను పైకితీసి నోట్లను లెక్కపెట్టసాగాడు. సరిగ్గా పది వేలు వుంది. తన తల్లి పెసలతోసహా పట్టుకొచ్చి తనకిచ్చింది!

అతడు 5 వందరూపాయిల నోట్లను పర్సు జేబులో

పడేసుకున్నాడు. కవర్ను మళ్ళా నిక్కర్ జేబులో దాచుకొని, బయటకు వెళ్ళి, తలుపు మూసి తాళం వేశాడు.

అతడు బయటకు నడిచాడు. పెద్ద హోటల్లోకి వెళ్ళి కడుపునిండా భోజనం చేశాడు. సిగరెట్ పీలుస్తూ షాపులు చూస్తూ నడవసాగాడు.

ఒక షాపులోకెళ్ళి చిన్న తోలుపెట్టె కొన్నాడు. పెట్టెను తీసుకొని బయటకొచ్చాడు. రెడీమేడ్ బట్టల షాపులోకి దూరాడు. రెండు ప్యాంట్లు, రెండు షర్టులు కొన్నాడు. మరోచోట చక్కటి బెల్టును కొని బయటకు కదిలాడు.

రెండు గంటల తర్వాత రంజన్ తన హోటల్ గదికి చేరుకున్నాడు. తన పాత దుస్తులను తీసేసి పాంటు, షర్టు వేసుకున్నాడు. నడుం చుట్టూ బెల్టును బిగించాడు. గదిలో వున్న అద్దంలో తన రూపాన్ని చూసుకున్నాడు.

"ఫైన్!" అనుకున్నాడు లోలోపల.

నిక్కర్ జేబులోని కవరులోంచి మూడుకందలు తీసి తన పాంటు జేబులో పెట్టుకున్నాడు. పాత దుస్తులను తోలు పెట్టెలో పెట్టి, మూసి తాళంవేశాడు.

అప్పుడు చూసుకున్నాడు తన కాళ్ళవైపు. అతడి కాళ్ళకున్న రబ్బరు జోళ్ళు ఎన్నో చోట్ల కట్టబడి వున్నాయి. తను బూట్లు కొనుక్కోవాలి!

తోలుపెట్టె పట్టుకొని అతడు బయటకు నడిచాడు. కౌంటరు ముందు ఆగి గది తాళంచెవిని యిచ్చేశాడు.

"గది వదిలేసి వెళ్ళిపోతున్నాను" అన్నాడతను.

గుమస్తా అతడికి పదిరూపాయిలు వాపసు చేశాడు. అతను మెల్లిగా బయటకు నడిచాడు.

పేవ్ మెంటమ్మట అతడు నడుస్తున్నాడు. యెవరో కానిస్టేబుల్ ఎదురుగా వస్తున్నాడు. అతడు భయపడ లేదు!

కొంచెం దూరం వెళ్ళి అతడు ఒక బాటా షాపులోకి ప్రవేశించాడు. సాక్స్, షూస్ కొన్నాడు. వాటిని ధరించి పాత రబ్బరు చెప్పులను అక్కడ వదిలేశాడు. బిల్లు చెల్లించి బయటపడ్డాడు.

ఎవరినో టైమ్ అడిగాడు. ఐదయిందని ఆ వ్యక్తి చెప్పాడు. తనకు ఒక వాచ్ కావాలి! అరగంట తిరిగే లోపల అతడు వాచ్ కొని ఎడం చేతికి కట్టుకున్నాడు. హుషారుగా ఆటోలో యెక్కాడు. బాలాజీ నగర్ కి వెళ్ళమని డ్రయివర్ తో చెప్పాడు. ఆటో కదిలింది.

6

మార్కెట్ రోడ్డులో అతడు ఆటోను ఆపి దిగాడు. మీటర్ చూసి డబ్బిచ్చాడు. సమీపంలో వున్న హోటల్ బిలాల్ కి వెళ్ళాడు.

చికెన్ బిర్యానీ తిని, హాట్ టీ తాగాడు. క్షణ కాలం అతడు ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. తన జీవితం హాయిగా సాగుతోంది. తనింట్లో వుండే నాన్న, అమ్మ, చెల్లెళ్ళు, తన తమ్ముడు అతడికి గుర్తుకొచ్చారు.

అతడు బిల్లు చెల్లించాడు. బయటకు నడిచాడు. పెద్ద బట్టల షాపులోకి దూరాడు. ఎడం చేతిలో తోలు పెట్టె, కుడిచేతిలో ఎన్నో పాకెట్లు పట్టుకొని అతడు బయట కొచ్చాడు.

అతడు ఆటోలో యిల్లు చేరుకునేసరికి చీకటి పడింది. ఇంట్లో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి.

అతడు హాల్లోకి వెళ్ళాడు. తల్లి అతడివైపు ఆశ్చ

ర్యంగా చూసింది. చెల్లెళ్ళు అతడు ధరించిన పాంటును, షర్టును ముట్టుకు చూస్తున్నారు.

తల్లి అతడి దగ్గరకొచ్చింది.

“పెళ్ళికొడుకులా వున్నావు ఏమిట్రా?” అంది తల్లి.

“నేను నీ కొడుకునమ్మా! లక్ నన్ను వెంటాడుతూ వచ్చింది. ప్రఖ్యాత సినిమా యాక్టర్ కిషోర్ నాకు ఉద్యోగం యిచ్చారు” అన్నాడతను.

“అతడు నీకెలా తెలుసు?”

“లక్ నన్ను ఆయనకు పరిచయం చేసింది. నా ఫ్రెండు తల్లికి డబ్బంతా యిచ్చేశాను. ఆమె సంతోషించి నా చేతిలో పదిరూపాయిలు పెట్టింది. ఏ సినిమాకేనా వెళ్ళమంది. బస్సులో పారిస్ కెళ్ళాను. పేవ్ మెంటమ్మట నడుస్తున్నాను. వందలాది ప్రేక్షకులు కిషోర్ ని చుట్టేశారు. ఆయన తన కారు దగ్గరకు వెళ్ళలేకపోయారు' అప్పుడు నేనేం చేశానో తెలుసా?”

“చెప్పు” అంది తల్లి.

“మనుషులను తోసుకుంటూ ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళాను. అరుస్తూ, మనుషులను గెంటుతూ ఆయన్ని కారు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాను. ఆయన నన్ను కారులో ఎక్కమన్నారు. ఎక్కాను. ఇంటికెళ్ళాక నాతో మాట్లాడారు. ఉద్యోగమిస్తే చేస్తావా అన్నారు—చేస్తానన్నాను.”

“ఏం చెయ్యాలి నువ్వు?” అడిగింది తల్లి.

“ఆయనకు బాడీగార్డుగా నేనుండాలి!”

“ఎంత జీతం?”

“నెలకు వెయ్యి రూపాయిలు. ఆయన యింట్లోనే టిఫెన్, భోజనం” అన్నాడతను.

ఆనందంతో ఆమె కొడుకు భుజంమీద చెయ్యి వేసింది

"బూరెల బుట్టలో పడ్డావురా!" అందామె.

తన చేతిలో వున్న పాకెట్లను అతడు తల్లికిచ్చాడు.

"మీ అందరికీ కొత్త బట్టలు కొన్నాను. నా ఖర్చులకు ఆయన రెండువేలు అడ్వాన్స్ యిచ్చారు" అన్నాడతను వుషారుగా.

"ఎందుకు బాబూ యివన్నీ? డబ్బును జాగ్రత్తగా వాడు" అందామె.

"ప్రతి నెలా జీతం వస్తుందమ్మా. ఇటుపైన మనకే లోటూ వుండదు" అన్నాడు రంజన్.

ఇంట్లో వాళ్ళు అతడి విజయాన్ని చూసి ఆనందించారు.

"అమ్మా, ఏమిటి వంట?" అడిగాడతను.

"కూరలు లేవు."

"నీకు ఏం కావాలో చెప్పు! నేను వెళ్ళి తెస్తాను" అన్నాడతను.

ఆమె చెప్పింది. అతడు సంచి పట్టుకుని బయటకు వెళ్లాడు.

రోడ్డమ్మట నడుస్తున్నాడు. ఎదురుగా వస్తున్న గోపీ అతడిని చూసి ఆగాడు.

"బాగా మారిపోయావురా! ఆ గొలుసుకు బాగా వచ్చినట్టుంది" అన్నాడు గోపీ.

"ఇక నన్ను మర్చిపోతానన్నావు!"

"అదంత సులువా? నాకు రెండువందలు కావాలి. ఇవ్వకపోతే యేమవుతుందో నీకు తెలుసు!"

"వందిస్తే మర్చిపోతానని యిప్పుడు మళ్ళా అడుగుతున్నావు!"

"ఇంకెప్పుడూ అడగను. వల్లికకు మరో చీర

యివ్వాలి!"

"నీ మాట నేను నమ్మను."

"ఈసారి నమ్ము!"

"నువ్వు మల్లికతో రేపు ఒంటి గంటకు మూర్తిగారి తోటకురా. ఆమె ముందు మళ్ళా అడగవని చెప్పు. అప్పుడు నీకు రెండువందలిస్తాను" అన్నాడు రంజన్.

"వస్తాంలే" అని గోపీ వెళ్ళిపోయాడు.

7

ఆనాడు రాత్రి అందరూ కడుపునిండా భోజనం చేశారు.

భోజనాలయ్యాక రాజారామ్ సిగరెట్ పీలుస్తూ తన రెండో కొడుకువైపు చూశాడు.

"ఓరేయ్, నీ మొహం సోడియమ్‌వాపర్ లాంప్‌లా మెరుస్తోంది. ఏదో సాధించావట. ఏమిటది?" అన్నాడు తండ్రి.

"నాకు ఉద్యోగం వచ్చింది, నాన్నగారూ. రెండు వేలు అడ్వాన్స్ యిచ్చారు."

"ఎవరిచ్చారు వుద్యోగం?"

"ఫేమస్ యాక్టర్ కిషోర్ గారు."

"అతడికి నువ్వేలా వుపయోగపడావు?"

"అది ఆయనే కనుక్కున్నారు. తనకు బాడీగార్డుగా నన్ను వుండమన్నారు. నెలకు జీతం వెయ్యిరూపాయిలు. ఆయనింట్లోనే నాకు మీల్స్."

"మైడియర్ బాయ్ కంగ్రాట్సు!" అన్నాడతను. తండ్రి అతడితో కరచాలనం చేశాడు.

ఆనాటి రాత్రి కొత్తచీర కట్టుకొని సాధన భర్త గదిలోకి వెళ్ళింది. ఆమెవైపు రాజారామ్ నవ్వుతూ

చూశాడు.

"ఇప్పుడు మునపటిలా వున్నావు!" అన్నాడతను.

"వాడు మీకోసం కొన్న పంచ, లక్నో జుబ్బా కట్టుకోండి. మీరూ మునపటిలా వుంటారు" అందామె.

"ఇప్పుడెందుకు, వుండనీ. అవి కట్టుకునే అవకాశం రావచ్చు" అన్నాడతను.

మర్నాడు రంజన్ లేచేసరికి తండ్రి, అన్న వాళ్ళు కొట్టుకు వెళ్ళిపోయారు.

తల్లి వుప్మా టిఫిన్ చేసింది. రంజన్ ఆకలితో తిన్నాడు. అతడు తల్లి వైపు చూశాడు.

"అమ్మా, నాన్నగారు రోడ్డుపక్క కూర్చుని టీ అమ్మడం మానేయాలి. నువ్వు చెప్పమ్మా!"

"ఎందుకు మానడం?"

"అది చిన్నవాళ్ళు చేసేపని! మర్యాదైన పనికాదు!"

"బాబూ, ప్రతి పనీ మర్యాదైనదే. కష్టపడి ఏ పని చేసి పొట్ట పోషించుకున్నా తప్పులేదు" అందామె.

"ఇప్పుడు నేనున్నానుగా?"

"వున్నావు. నీ పని నువ్వు చెయ్యి. ఆయన తన పని చేసుకుంటారు. రెండూ యింటికి ఉపయోగపడ్తాయి. సంవత్సరం నుంచి టీ అమ్మితే వచ్చిన లాభాలమీదే యీ యిల్లు నడుస్తోంది. అది మానుకోడం మంచిది కాదు" అందామె.

"నీ యిష్టం" అన్నాడతను.

దుస్తులు ధరించి తొమ్మిదింటికి అతను వెళ్ళిపోయాడు. బస్టేండుకు నడిచాడు. ఎక్కడికెళ్ళాలి?

ఏదో బస్సు వస్తే ఎక్కేశాడు. ఎగ్మోర్ కి టికెట్ కొన్నాడు. సీటులో కూర్చుని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తు

న్నాడు. ఇంట్లో వాళ్ళు తను చెప్పిన అబద్ధాలను నమ్మేశారు. తనకేం ఫరవాలేదు. తను యెక్కడెక్కడో తిరిగి రాత్రి యింటికి చేరుకోవచ్చు!

ఒంటి గంటకు గోపీని తను తోటలోకి రమ్మన్నాడు. అది అతడికి గుర్తొచ్చింది. తను ఆ టైమ్‌కి తోటలో వుండాలి!

8

ఒంటి గంట లోపల రంజన్ మూర్తిగారి మామిడి తోటకు వెళ్ళాడు.

కాస్సేపట్లో గోపీ ఒంటరిగా వచ్చాడు.

“తెచ్చావా?” అడిగాడు గోపీ.

“మల్లికముందు నువ్వు చెప్పాలన్నాను.”

“మల్లిక అదుగో అక్కడుంది. మొదట డబ్బియ్యి. అప్పుడామె దగ్గరకు వెళ్దాం. ఆమె ముందు చెప్తాను” అన్నాడు గోపీ.

రంజన్ కళ్ళెత్తి ఒక కొనవైపునుంచి చూశాడు. ఎర్ర చీర ధరించిన ఒక యువతి అతడికి దూరంలో కనిపించింది.

“ఇయ్యరా తొందరగా!” అన్నాడు గోపీ.

“ఇదిగో నీ డబ్బు!” అని, జేబులోంచి చెయ్యిని తీసి పైకెత్తాడు రంజన్.

చేతిలో కత్తి మెరుస్తోంది. ఎడంచేత్తో అతడు గోపీ మెడను బిగించి పట్టుకున్నాడు.

“రాస్కెల్, పులితో ఆడ్తావట్రా? నన్ను మోసం చేద్దామనుకున్నావట్రా?” అర్చాడు రంజన్ పళ్ళు పటపట కొరుకుతూ.

ఆవేశంలో కత్తి గోపీ గుండెలోకి దిగిపోయింది.

అరుస్తూ అతడు వెనక్కి పడ్డాడు.

రంజన్ ఆమె వున్న చోటుకు పరుగెత్తాడు. ఆమె గాభరాగా అతడివైపు చూసింది.

"ఎవరో అర్చారు? ఏమైంది?" అడిగింది మల్లిక.

"అతడిని కోతి రక్కేసింది. కోతి పారిపోయింది. మనిద్దరం అతడిని హాస్పిటల్ కి చేర్చాలి" అన్నాడతను.

గోపీ వున్న చోటుకు మల్లిక వేగంగా వెళ్ళింది. నేలమీద పడున్న అతడిని చూసి భయంతో రంజన్ వంక చూసింది.

రంజన్ మొహం పిశాచంలా వుంది. అతడామెను పట్టుకున్నాడు. ఆమె కట్టుకున్న గుడ్డలను పీకేశాడు.

కొన ఊపిరితో గోపీ వాళ్ళవైపు కన్నీళ్ళతో చూస్తున్నాడు. రంజన్ ఆమెను జంతువులా రేప్ చేస్తున్న దృశ్యం చూడలేక గోపీ కళ్ళు శాశ్వతంగా మూసుకుపోయాయి.

తన ఆకలి తీర్చుకుని అతడు లేచాడు. గోపీ గుండెలోకి దిగిన కత్తిని లాగి పైకెత్తాడు.

"నన్ను చంపకు! నీ గురించి చెప్పను" అందామె భయంతో.

అతడామెవంక చూశాడు. మల్లిక వయసు పదహారు దాటివుండదు. అంత అందమైనది కాకపోయినా యవ్వనంలో వుంది. తన కామాన్ని తీర్చడానికి ఆమె ఉపయోగపడుంది.

"వాడు నీ మొగుడా?" అడిగాడతను.

"కాదు" అందామె.

"నిన్ను నేను ప్రేమిస్తున్నాను. పెళ్ళాడ్తాను" అన్నాడతను.

"నిజంగా?"

"నన్ను నమ్ము. నీకు ఖరీదైన బట్టలు నేను కొనిస్తాను. నిన్ను బాగా చూస్తాను" అన్నాడతను.

ఆమె చేతులు చాచింది. అతడామెమీద వాలి పోయాడు.

"నన్ను మోసం చేయకు" అందామె.

"ఇక్కడ చూసిందాన్ని గురించి మాట్లాడకు!" అన్నాడతను.

"ఇటు పైన మనం జంట. మొదటసారిగా నా సర్వస్వాన్నీ నీకిచ్చాను. గోపీ నా చుట్టూ తుమ్మెదలా తిరిగాడు కాని తేనేను తాగలేదు. నువ్వు అమాంతంగా గేట్లు పగులగొట్టి నన్ను వశపర్చుకున్నావు. నిన్ను వద లను" అందామె అతడిని కౌగలించుకొని.

గంట తర్వాత యిద్దరూ లేచారు. ఎండు టాకులో క త్తిని తుడిచి రంజన్ కిందపడున్న పాంటు జేబులో వేసుకున్నాడు. ఇద్దరూ నేలమీద పడున్న గోపీ శవం వైపు చూశారు.

ఎర్రచీమలు గోపీ ముఖంమీద, ఛాతీమీద పాకు తున్నాయి.

భయంతో ఆమె అతడిని కౌగలించుకుంది. అతడామె పెదిమలను ముద్దెట్టుకున్నాడు.

"నీ దగ్గర యీ నోటు వుంచు" అని ఒక వంద రూపాయిల నోటును ఆమెకిచ్చాడు. ఆమె నోటును తీసు కుంది.

ఇద్దరూ దుస్తులు ధరించారు.

"నిన్ను ఎక్కడ కలవడం?" అడిగాడతను.

"బస్టేండు దగ్గర పువ్వులమ్ముతూ వుంటాను"

అందామె.

"ఆ వ్యాపారం నువ్వు మానేసి నాతో వుండాలి" అన్నాడతను.

ఆమె నవ్వింది.

"మెల్లిగా అలాగే చేద్దాం" అందామె.

"నిన్ను వదలబుద్ధి కావడంలేదు" అన్నాడు రంజన్.

"మనం యిక్కడి నుంచి పోవాలి, లేకపోతే ఎర్ర చీమలు మనమీద కెక్కుతాయి" అందామె.

"మొదట నువ్వు వెళ్ళిపో! తర్వాత నేనొస్తాను" అన్నాడతను.

ఆమె వెళ్ళిపోయింది. గోపీ శవాన్ని ఏం చెయ్యడం? శవాన్ని ఎత్తి పొదల మధ్యకు విసిరాడతను. శవం కిందకు దిగజారింది. ఇప్పుడు శవం అతడికి కనపడ్డంలేదు!

రంజన్ తన దుస్తులవైపు చూసుకున్నాడు. పాంటు మీద కొద్దిగా రక్తం మరకలు వున్నాయి. అంత పెద్ద మరకలు కావు!

రంజన్ సిగరెట్ వెలిగించాడు. పొగ పీల్చి వదులూ తోటలోంచి కదిలాడు. పదినిమిషాల్లో మెయిన్ రోడ్డు చేరుకున్నాడు.

మెయిన్ రోడ్డుమీద దూరంగా నడిచిపోతున్న ఎర్ర చీర అతడికి కనిపించింది. మల్లిక!

ఇంతవరకూ ఆడవాళ్ళను గురించి అతడు ఫ్రెండ్స్ చెప్తే విన్నాడు. పుస్తకాలు చదివాడు. ఈనాడు ఆడదానిలోని మధువును అతడు స్వయంగా రుచి చూశాడు.

మల్లిక కోసం, ఆమె శరీరం కోసం అతడు పరితపిస్తున్నాడు.

9

రంజన్ యింటికొచ్చాడు. తొందరగా తన తోలు పెట్టెను తీసుకున్నాడు.

తల్లి అతడివైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"కిషోర్ గారు షూటింగ్‌కు ఊటీ వెళుతున్నారు. నేనూ ఆయనతో వెళ్లాలి" అన్నాడతను.

"మళ్లా ఎప్పుడొస్తావు?"

"ఇరవై రోజులదాకా రాను."

అతడు జేబులోంచి వెయ్యి రూపాయిలుతీసి ఆమెకిచ్చాడు.

"ఇది నీ దగ్గర వుంచుకో అమ్మా. ఇంటికి ఖర్చుపెట్టు. తిరిగి వచ్చాక మళ్లా యిస్తాను" అన్నాడతను.

అతడు వేగంగా బయటకు కదిలాడు. తిన్నగా బస్టేండుకు నడిచాడు. ఒక స్టూల్ మీద కూర్చుని వుంది మల్లిక. మరో స్టూల్ మీద పువ్వులున్న బుట్ట వుంది.

ఆమె ముందుకు నడిచాడతను. అతడిని చూసి ఆమె తీయగా నవ్వింది.

"బాబా నగర్‌లో మంచి ఇల్లు చూశాను. అడ్వాన్స్ యిచ్చాను. అక్కడకు పోదాం రా" అన్నాడతను.

"ఎప్పుడు?"

"ఇప్పుడే."

సమీపంలో ఎవ్వరూ లేరు.

"ఎలా వెళ్దాం?"

"ఆటోలో" అన్నాడతను.

"ఆటోలో ఎక్కి హనుమంతుడి గుడి దగ్గరకు రా. నేనక్కడికొస్తాను. పోదాం" అందామె.

అతడు అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయాడు. కొంచెం

దూరంలో పువ్వులు అమ్ముతున్న తన స్నేహితురాలికి ఆమె తన పూవుల బుట్టను అప్పగించింది.

"అమ్మ డబ్బు నీ దగ్గర వుంచుకో! తర్వాత వచ్చి తీసుకుంటాను" అందామె.

"ఆ గోపీగాడు నిన్ను ఒకచోట నిలవనివ్వడు" అందామె.

మల్లిక నవ్వుతూ కదిలింది. వేగంగా హనుమంతుడి గుడివైపు నడిచింది. అక్కడ ఆటోలో రంజన్ కూర్చుని వున్నాడు. నవ్వుతూ ఆమె అతడిపక్కనే ఎక్కికూర్చుంది.

"బాబా నగర్" అన్నాడతను డ్రయివర్ తో.

ఒక మేడముందు ఆటో ఆగింది. మీటరు చూసి రంజన్ డ్రయివర్ కు డబ్బిచ్చాడు. ఆటో వెళ్ళిపోయింది.

కింద భాగం తాళం తెర్చి అతడు లోపలకు నడిచాడు. వెనకనే ఆమె వెళ్ళింది. హాలు, పడగ్గది, వంటగది, స్నానాలగది, లెట్రిన్! గదులు నీట్ గా వున్నాయి. గచ్చునేల.

"ఎలా వుంది మన యిల్లు?"

"బాగుంది" అందామె.

"పైన ఎవరున్నారు?"

"ఇంటి ఓనర్ నరసింహం, భార్య, ఒక్కగా నొక్క కూతురు" అన్నాడతను.

"వాళ్ళతో నా గురించి ఏం చెప్పావు?"

"నా భార్యా, నేనూ వుంటామని చెప్పాను."

ఆమె అతడివైపు నవ్వుతూ చూసింది.

"నా మెళ్ళో మంగళసూత్రాలు లేవు!"

"దానికేముంది? కొని తెచ్చి రాత్రి కట్టేస్తాను"

అన్నాడతను.

"మంత్రాలు చదవడానికి బ్రాహ్మలు కావాలి" అందామె.

"మంత్రాల్లో నాకు నమ్మకం లేదు."

"నీ యిష్టం. అలాగే చేద్దాం" అందామె.

ఆమె గదులన్నీ మళ్ళా తిరిగి చూసింది.

"పాత్రాలూ అవీ కొనాలి. వంట చెయ్యాలిగా!" అందామె.

"కొందాం. అంతవరకూ హోటల్లో తిందాం" అన్నాడతను.

"హోటల్ కి చాలా దూరం నడవాలి."

"స్కూటర్ కొంటాను. ఇద్దరం దానిమీద పోవచ్చు" అన్నాడతను.

"నీ దగ్గర బాగా డబ్బున్నట్టుంది. ఎలా గడించావు?" అడిగిందామె.

"అదంతా మెల్లిగా నీకు తెలుస్తుందిలే" అన్నాడతను.

ఆమె పడగ్గదిలోకి నడిచింది. అతడు ఆమె వెనకనే నిలబడి కౌగలించుకున్నాడు. ఆమె పెదిమలను కొరుకుతూ, చప్పరిస్తూ ముద్దెట్టుకున్నాడు.

మరుక్షణంలో ఆమె వెల్లకిలా గచ్చు నేలమీద వుంది.

ఆమె అతడివంక నవ్వుతూ చూసింది.

"కాస్త కూడా ఆగలేవు. నీది పులి ప్రేమ" అందామె.

"పులి ఇలాగే ప్రేమిస్తుందా?" అడిగాడతను.

"నీలో ఏదో క్రూరత్వం వుంది" అందామె.

"మల్లికా" అన్నాడతను ఆత్రంగా.

10

రంజన్ పేవ్ మెంటు మీద నిలబడి వున్నాడు. పక్కనే ఫియట్ కారు ఆగింది. ఒకతను కారు దిగి మేడ మీదున్న బ్యాంకిలోకి వెళ్ళాడు.

రంజన్ కారు దగ్గరకు వెళ్ళి లోపలకు చూశాడు. ఇగ్నిషన్ కీ కారులోనే వుంది. అతడు డ్రయివర్ సీటులో కూర్చుని కారును పోనిచ్చాడు.

వుషారుగా కారును నడుపుతున్నాడు. ఒకప్పుడు కారు మెకానిక్ దగ్గర అంప్రెంటిస్ గా పనిచేయడం యీనాడు తనకు ఉపయోగపడింది.

చింతాద్రి పేటలో ఒక కొట్టుముందు అతడు కారు ఆపాడు. కుప్పస్వామి కారు దగ్గరకొచ్చాడు.

"నువ్వా" అన్నాడు రంజన్ వైపు చూసి.

"నంబరు ప్లేటు మార్చు" అన్నాడు రంజన్.

"ఈ కారు అమ్మవా?"

"కొన్ని రోజులు ఉపయోగించాక యీ కారు నీ దగ్గరకే వస్తుందిలే" అన్నాడు రంజన్.

పదినిమిషాల్లో నంబరు ప్లేటులు మార్చబడ్డాయి. కుప్పస్వామికి అతడు నూరు రూపాయిలు యిచ్చాడు.

కుప్పస్వామి అతని వంక చూశాడు.

"ఈ కారుకు ఐదు వేలు యిస్తాను."

"చాలా తక్కువ."

"పది వేలు వేసుకో!"

రంజన్ కాస్త ఆలోచించి దిగాడు.

"పదివేలియ్యి. కారును యిక్కడే వదిలి పోతాను" అన్నాడు రంజన్.

కుప్పస్వామి యిచ్చిన పదివేలు తీసుకుని రంజన్

రోడ్డమ్మట నడిచి వెళ్ళిపోయాడు.

కాల చక్రం తిరిగిపోతోంది.

అంబాసిడర్ కారు యింటి ముందు ఆగింది. రంజన్ వుషారుగా యింట్లోకి వెళ్లాడు.

పడగ్గదిలో మల్లిక, ఉష కుర్చీల్లో కూర్చుని మాట్లాడు కుంటున్నారు. అతడిని చూసి ఉష లేచింది.

"ఆమె తల్లీ తండ్రీ కంచీపురం వెళ్లారు. రాత్రి వస్తారు అందుకని ఆమె యిక్కడుంది" అంది మల్లిక.

"కూర్చో పిల్లా!" అన్నాడతను.

ఉష కేసి అతడు సూటిగా చూశాడు. ఆమె మహా అందంగా వుంది. ఆమె ముందు మల్లిక దిష్టిబొమ్మలా అగుపిస్తోంది.

ఉష వయసు పదహేనుంటుంది. సహజంగా ఎరుపుగా వున్న పెదిమలు. బంగారంలాంటి శరీరచ్ఛాయ.

అతడు అమాంతంగా ఉషను పట్టుకున్నాడు. ఆమె భయంతో మల్లికవైపు చూసింది.

"రంజన్, ఆమెను వదులు!" అర్చిందామె.

మల్లిక చంపమీద అతడు బలంగా కొట్టాడు. ఆమె స్పృహతప్పి కింద పడింది.

ఉష వణుకుతోంది.

"భయపడకు. నిన్ను చంపను" అన్నాడతను.

మరుక్షణంలో ఆమెను రేప్ చేయడం ప్రారంభించాడు. అరవకుండా ఆమె నోరు నొక్కేశాడు. అతడి కామానికి ఉష బలై పోయింది.

అతడిలో రగులుకున్న కామాగ్నిజ్వాలాలు చల్లారేక అతడు లేచాడు. మల్లిక యింకా పడుకునే వుంది. ఉష మూలుగుతోంది.

ఈ యింట్లో వుంటే తనకు ప్రమాదం. అతడు తన తోలుపెట్టెను తీసుకున్నాడు. తన బట్టలను ఏర్ బాగ్‌లో పెట్టుకున్నాడు.

ఇంట్లో అద్దెకు తెచ్చిన కుర్చీలు, పాత్రలూ తప్ప మరే వస్తువులూ లేవు.

నేలమీద పడున్న మల్లిక ముందు ఆగి ఆమె వంక చూశాడతను.

"మల్లికా వెళ్ళి బస్టేండులో పువ్వులమ్ముకో! గుడ్ బై" అని అతడు బయటకు నడిచాడు.

11

ఒంట్లో బాగోక ఆ రోజు రాజారామ్ యింట్లోనే వున్నాడు. పోలీస్ జీప్ యింటిముందు ఆగింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ లోపలకు వచ్చాడు.

"నా పేరు రాజారామ్. మీకేం కావాలి?" అడిగాడతను.

"రంజన్" అన్నాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

"వాడు నా రెండో కొడుకు. వాడు ఇక్కడ లేడు. ఇక్కడ వుండడంలేదు."

"ఎక్కడున్నాడు?"

"అది నాకు తెలియదు."

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ కానిస్టేబుల్స్‌వైపు చూశాడు.

"ఇల్లు సోదా చేయండి!" అరిచాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

రాజారామ్ గాభరాగా ఇన్‌స్పెక్టర్ వంకచూశాడు.

"రంజన్ ఏం చేశాడు?" అడిగాడు తండ్రి.

అతడివైపు ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ జాలిగా చూశాడు.

"అతడి నేరాలను గురించి మీరు పత్రికల్లో చదవలేదూ?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"పెద్ద ఉద్యోగం పోయాక, రోడ్డు పక్క కూర్చుని టీ అమ్మి మేం బతుకుతున్నాం. నేను దినపత్రిక చదవడం మానేసి కొన్ని సంవత్సరాలైంది" అన్నాడు రాజారామ్.

"రంజన్ కోసం పట్నమంతటా గాలిస్తున్నాం. అతడు మాకెక్కడా దొరకలేదు. పువ్వులమ్మే ఒకామె మూలంగా ఇక్కడకు వచ్చాం" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

ఒక కానిస్టేబుల్ పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"సార్, పెద్ద ట్రంక్ పెట్టెలో నోట్లు కుప్పలుగా పడున్నాయి" అన్నాడతను.

"ఎంతుందో లెఖ్ఖపెట్టండి!"

ఇన్స్పెక్టర్ అనుమానంతో రాజారామ్ వంక చూశాడు. రంజన్ తల్లి ఇన్స్పెక్టర్ ముందుకొచ్చింది.

"ఆ డబ్బు ఆ పెట్టెలో వున్నట్లు నా భర్తకు తెలియదు. వాడు అప్పుడప్పుడొచ్చి నాతో మాట్లాడి వెళ్ళిపోయేవాడు. ఆ పెట్టెలో డబ్బు పడేసేవాడు. అదెలా వాడికొచ్చిందో నాకు తెలియదు" అందామె.

రాజారామ్ కోపంగా భార్యవంక చూశాడు.

"అప్రాచ్యురాలా, ఇంత కాలం నాతో చెప్పకుండా ఆ డబ్బు నిక్కడుంచావా?" అర్చాడతను.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ అతడివైపు చూశాడు.

"ఈ పట్నంలోని ప్రజలను రంజన్ హడలగొట్టేస్తున్నాడు. కార్లు, స్కూటర్లు, మోపెడ్లు మాయమవుతున్నాయి. కనీసం యాభై రేపు కేసులో వుందతని పేరు. ఎన్నో దోపిడీలు సాగించి అతడు లక్షలకు లక్షలు యెత్తుకుపోయాడు. యెందరినో చంపాడు. యింకా చెప్పాలా?" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

రాజారామ్ మొహాన్ని కప్పేసుకున్నాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, వాడెక్కడేనా కనిపిస్తే యీ చేతుల్తో వాడి పీక పిసికి చంపేస్తాను" అన్నాడు రాజారామ్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ నవ్వాడు.

"రంజన్ బాగా బలిసిపోయాడు. మీరు దగ్గరకెళ్తే మిమ్మల్ని కూడా చంపేస్తాడతను! అరడజను పోలీసులను అతడు షూట్ చేసి చంపేసి, కారులో పారిపోయాడు ఒకసారి" అన్నాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

"అంతవరకూ వాడిని ఎందుకు ఎదగనిచ్చారు? మొదట్లోనే వాడిని చీల్చి పారేయవల్సింది" అన్నాడు రాజారామ్.

"ఆ డబ్బు లెఖ్ఖపెట్టడం మావల్ల కాదు సార్" అన్నాడు కానిస్టేబుల్.

"పెట్టెకు లాక్ చేసి సీల్ చెయ్యండి!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

పక్క గదిలో సాధన ఏడుస్తోంది. యిన్‌స్పెక్టర్ నాయర్, రాజారామ్ ఆ గదిలోకి కెళ్ళారు.

"ఏ కన్నీళ్ళు వాడి నేరాలను కరిగించలేవే" అన్నాడు రాజారామ్.

"అటువంటి రాక్షసుడిని యెందుకు కన్నానో!" అని ఆమె వెక్కి వెక్కి యేడ్చింది.

"రాక్షసుడిని కూడా ఎవరో కనాలిగా!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్.

12

చీకటి పడింది. రోడ్ లైట్లు వెల్గుతున్నాయి. అరతి పేవ్‌మెంటమ్మట నడుస్తోంది.

తనకోసం నాన్న కారెందుకు పంపలేదో? ఆమె

ఆలోచిస్తూ అడుగు వేస్తోంది.

పక్కనే ఒక డాడ్జికారు ఆగింది. ఆమె ఆత్రంగా కారు దగ్గరకు వెళ్ళింది. ఆ కారు నాన్నదే.

కిటికీలోంచి ఆమె లోపలకు చూసింది. తన డ్రయివర్ కాడు. నాన్న కారులో వచ్చిన యితనెవరు?

"మీకోసం కాలేజికెళ్ళి యిలా చూస్తూ వస్తున్నా" అన్నాడతను.

"నిన్నెప్పుడూ చూడలేదు" అందామె.

"నేను డ్రయివర్ని కాను. మీ తండ్రిగారి ఆఫీసులో పనిచేస్తున్న టైపిస్టుని. డ్రయివర్ ఆరోగ్యం బాగా లేదు. మీకోసం నాన్నగారు నన్ను పంపారు" అన్నాడతను.

"మీరు నన్నెలా పోల్చగలారు?"

"నాన్నగారితో మీరు ఆఫీసుకొచ్చినపుడు చాలా సార్లు చూశాను."

నిస్సందేహంగా ఆమె వెనుక సీటుమీద కూర్చుంది. తలుపు మూసింది. మౌనంగా అతడు కారును పోనిచ్చాడు.

అతడి మెదడులో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. నాలుగైదుసార్లు కాలేజి ప్రాంతంలో అతడు ఆరతిని చూశాడు.

అతడిలో కోర్కె రగుల్కొంది. ఎలాగైనా ఆమెను పొందాలి!

ఆ రోజు కాలేజికి వెళ్తున్న కారును అతడు ఆపాడు.

"నేను సి.ఐ.డి. ఆఫీసర్ని. నీ లైసెన్సు ఎక్కడ?" అడిగాడు డ్రయివర్ని.

అదే సమయంలో డ్రయివర్ క్లోరోఫామ్ తనకు తెలియకుండా పీల్చాడు. ముందు సీటుమీద వాలి

పోయాడు. అటుపైన అతడు కారును పోనిచ్చాడు. ఎవ్వరూ లేనిచోట డ్రయివర్ని దింపి, పేవ్ మెంట్ వారగా పడుకోబెట్టాడు. నాటుసారా తాగి పడుకున్నాడని అందరూ అనుకుంటారు. అతడు కారును కాలేజికి తీసుకుపోయాడు. ఆమె వెళ్ళిపోయిందని ఎవరో చెప్పే యిటు కారులో వస్తూంటే నక్షత్రంలా ఆరతి కనిపించింది!

అతడు కారును పోనిస్తున్నాడు. ఆమె బయటకు చూస్తోంది. పువ్వులంటే ఆమెకు పిచ్చి.

"కాస్సేపు ఆపండి. పువ్వులు కొనాలి" అందామె.

పువ్వుల మ్మేచోట అతడు కారు ఆపాడు. ఆరతికి మల్లెపూలిస్తూ మల్లిక ముందు సీటులో వున్న డ్రయివర్ని చూసి తృళ్ళిపడింది.

మెల్లోంచి ఏదో తీసింది. తలుపు తెర్చింది. అమాంతంగా వెనుక నుంచి డ్రయివర్ని అనేకచోట్ల కసితో పొడిచేసింది.

ఇంకా పొడుస్తూనే వుంది!

ఆరతి అరుస్తూ కిందకు దూకింది. అనేకమంది గుమిగూడారు కారుచుట్టూ.

పువ్వులమ్మే మల్లిక ఆరతి ముందుకు దిగింది.

"వాడు పిశాచం అమ్మా. నిన్ను ఎక్కడికో తీసుకుపోయి బలాత్కరించేవాడు. నువ్వు రోజూ కొనే పువ్వులు నీ శీలాన్ని కాపాడాయి" అంది మల్లిక.

"అతడు నీకెలా తెలుసు?" అడిగింది ఆరతి.

మల్లిక కళ్ళు మూసుకుంది.

"నా ప్రియుడిని చంపి, ఆ శవం ముందు యీ దుర్మార్గుడు నన్ను రేప్ చేశాడు" అంది మల్లిక.

"ఎవరేనా మా నాన్నకు ఫోన్ చేయండి. నేనిక్కడున్నానని చెప్పండి" అర్చింది ఆరతి.

పోలీస్ జీవ్ కారు పక్కనే ఆగింది.

"ఏమైంది?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్.

లోపల లైట్ వేసి కార్లోకి చూశాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

రంజన్ రక్తం మడుగులో సీటుమీద పడున్నాడు!

"ఎవరు చంపారతడిని?" అడిగాడు నాయర్.

"నేను సార్! నా పేరు మల్లిక!" అందామె.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆమెవైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"మల్లికా, ఆ దుర్మార్గుడు నీకే దొరికాడా? విధి నీ దగ్గరకే అతడిని పంపిందా?" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఈ అమ్మాయి శీలాన్ని కాపాడగల్గినందుకు నేను సంతోషిస్తున్నాను" అంది మల్లిక.

"ఈమె ఎవరు?" ఇన్‌స్పెక్టర్ అడిగాడు.

"నా పేరు ఆరతి ఇన్‌స్పెక్టర్. లాబర్ మంత్రి మంగరాజుగారి కూతుర్ని" అందామె.

"పట్నం ప్రజలను హడలగొట్టేసిన రంజన్ జీవితం ఆఖరికిలా అంతరించింది" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్.

—:అయిపోయింది:—